

ŠESTÁK

**Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiních
číslo 69 vydáno pro vnitřní potřebu - 1.března 2006, nákladem 70 výtisků**

***Malá Fatra 2006
Miris leze v Šútovském vodopádu***

Oddílová rada

Oddílová rada uděluje Očkovi pochvalu velkého polárníka.

Kecka, která letos zpracovávala registraci ŠESTKY i 6.OS, hlásila, že ŠESTKA registrovala pro rok 2006 celkem 55 členů a 6.OS registroval 9 členů. Loni nás bylo 60, takže letos nás je o 4 víc. Jsme historicky nejpočetnějším oddílem na vsetínském středisku! Nejlidnatější družinkou jsou Irčiny kateřinické světlušky a vlčata - 17 lidiček. Vzhledem k tomu, že ne všichni registrační poplatek zaplatili, máme pravděpodobně i na další rok drobné rezervy. Jen houšť a větší kapky!

Ústředí Junáka nám na Březiny poskytlo další krátkodobou půjčku ve výši 2,2 mil Kč - takže celkem máme z Prahy půjčeno na projekt SROP 3.1 (14,3 mil Kč) částku 4,2 mil Kč!

V úterý 21.února 2006 podepsal Dazul ve Zlíně na KÚ smlouvu o financování projektu SROP 3.2 (4,64 mil Kč). Tento projekt funguje tak, že v každé ze 7 etap musíme nejprve všechno zaplatit ze svých peněz a za několik měsíců nám je tato částka proplacena. Abychom mohli v první etapě vše zaplatit, půjčili někteří dospělí členové střediska celkem 80.000,- ze svých osobních úspor, 200.000,- půjčilo středisko, 116.000,- poskytla Skautská nadace Jaroslava Foglara a 80.000,- půjčil Klub přátel Junáka Vsetín.

Slavnostní otevření DBCB je předběžně naplánováno na pátek 26.května 2006. Druhý den na to bude navazovat Parawesterniáda. Už se všichni těšíme na nekonečnou párty :-)
Prý se bude péct i prase.

Na ŠESTÁKU č.69 se podíleli:
Pajťáš, Romitů, Dazul, Pavuk, Fčelka, Zub,
Máta, Mája, Lojza, Motýlek, Leontýnka,
Verunka, Čita, Mimi, Kwik, Mimissiku,
Janina, Veve (Trojka), Kikina, děvčata
z pražského RS „Plovoucího kmene“,
LACHIM spol.s r.o. Uzávěrka dalšího čísla
ŠESTÁKU je
v neděli **24.3.2006**.

Narozeniny v březnu

1.3.1988 - Chytrý

21.3.1992 - Máta

ŠESTKA má svého koně i v nové redakční radě střediskového časopisu „Stoupa hlásí“. Je jím Martin a ve Stoupovi číslo 120 je i se svou podobiznou představen na straně 3. Už se těšíme na jeho první KOMIXY.

Poslední dobou začíná drobná nouze o dobré fotografie. Majitelé fotoaparátů a fotících mobilů - jděte do sebe! Z každé družinové nebo oddílové akce je potřeba pořídít, alespoň 12 fotografií, aby bylo z čeho vybírat.

Obec Kateřinice nám prodá dalších 270 m2 pozemku kolem srubu v DBCB. Díky tomu, že se stavba musela fyzicky posunout o 3 metry, bylo nutno nakoupit i adekvátní plochu, aby stavba stála „na našem“ pozemku.

Irča a Dazul pobývali po tři noci na „Ostrově“ v Liberci - tak přezdívalí Zapletalovi pracovně, kde Miloš mimo jiné skladuje tisíce knih. Tady vznikaly legendární svazky edice Skautské prameny. Odsud také do Kateřiníc doputovala přepravka s několika desítkami převážně skautských knih a příruček (např. Aids to scoutmastership (USA, 1944), Scouting for boys (USA, 1946), ...)

Dochvilnost je vlastnost ...

(Dazul) Víím, že jsem před lety do ŠESTÁKU na toto téma cosi už psal, ale nedá mi to, abych nenapsal znovu.

Že je přesnost (dochvilnost) vlastností králů a skautů jsem slyšel často v našem oddíle ještě za bolševika. A jako rádce jsem často tuto "frázi" členům naší družiny Bobrů říkal - když se někdo opozdil. A ve svém rádcovském období jsem si také přečetl ve starém časopise Junák článek (nevím zda jej napsal Frank Elstner a nebo Jaroslav Foglar), který ve mně zanechal hluboký dojem. Jen ve stručnosti - byl o tom, že je slušnost chodit na smlouvanou schůzku včas.

A na tento článek jsem si také vzpoměl, když jsem dorazil minutu před vyhlášeným srazem na akci Záhrab. Původně jsem to měl pojištěno Radkem, ale v 12:11 mi od něj přišla SMS - "Nebudu tam včas, máme v práci poruchu, nevím, kdy dorazím..." V tu chvíli jsem byl na kousek za Slovenskýma hranicama a můj mozek začal pracovat na plné obrátky. Sraz je ve 14:30, mám tedy něco přes dvě hodinky času. Musím to vzít přes Valmez a zařídit něco nutného v práci a pak teprve do Kateřin. Teoreticky to je stíhatelné....

Silnice je docela zledovatělá a tak mi pud sebezáchovy velí, abych jel velmi, velmi opatrně. V 14:10 projíždím Bytčickou, když mi zvoní mobil. Volá Cipískova babička, že Alešek se začal balit, ale řekl jí, že má být ve 14:30 na pasekách u Radka a že to nebude stíhat. Odpovídám, že už jedu v autě na místo srazu a když na mne Cipísek počká v Ratiboři, můžu jej přibrat.

14:21 projíždím Ratibořem a mám oči na štopkách, jestli uvidím někde Cipísku. Nic. Nikde není. Nezám - jedu dál. Už mne věčně nebaví pořád na někoho čekat, abych potom sám nezaviněně přijel pozdě.

14:29 jsem na místě strazu. Stihl jsem to! Dokonce mám minutu rezervu. Nikdo tu sice není, ale nevadí, aspoň se dám do klidu. Počkám akademickou čtvrt hodinku.

Nic. Nikdo nedorazil. Přemýšlím o jakési nevědeckosti vůdce, který musí stíhat, musí být včas na místě. A taky o vlažnosti těch "ostatních", kteří nemusí, nepovažují za vhodné, zapomeli atd.

Přitom by stačila jediná sms a já si mohl ušetřit nervy a občas trochu riskantní jízdu ze Slovenska. Dokonce jsem mohl dostat svým nepsaným povinností v zaměstnání, kdybych věděl, že jedu na místo srazu zbytečně....

Co blbneš, to je přece normální - uklidňuji sám sebe. Nikdo tě do ničeho nenutil, vše co slíbíš, slibuješ dobrovolně a dokonce rád. Jsi-li hlupák, vyčítej to jenom sám sobě. Takovéto a podobné myšlenky se mi honí hlavou....

Latinsky neumím, ale několik citátů klasiků z paměti znám. Třeba tenhle - ten se na dnešek hodí jako, kdyby byl pronesen právě nyní: "Vanitas vanitatum et omnia vanitas" (Marnost nad marností, vše je marnost.)

Prostě nic nového pod sluncem. To, co jsem dneska opětovně zakusil (a ještě zakusím), není nic nového pod sluncem....

Možná, že kolem mne budou všichni inklinovat k asijskému "inšá-Allah", ale moje dnešní zkušenost i ten článkuček, který jsem jako začínající rádce jedním dechem přečetl, mne utvrzují v tom, že dochvilnost - přesnost (která je vlastností skautů a králů) je hodnota, o kterou bych strašně nerad přišel.

Nepodceňuj dochvilnost ani v soukromém životě. Riskuješ, že ztratíš důvěryhodnost a bude se na tebe hledět jako na osobu nespolehlivou....

Telefonická, sms, případně písemná omluva je nutná všude tam, kde předem víš, že termín sjednané schůzky nebudeš moci z naléhavých důvodů dodržet. Rovněž by neměl nikdy čekat starší na mladšího, rádce na své členy, učitel na žáky apod...

S jistou dávkou nadsázky možno konstatovat, že dochvilnost rozděluje národy. V rámci běžných kulturních pravidel západního světa je dochvilnost žádoucím projevem chování. V islámském světě je nejčastější odpověď, kterou uslyšíme na otázku, zda zítra platí schůzka v 9:30 "inšá-Allah" (něco jako "dá-li Bůh"). Pokud setkání z jakéhokoliv důvodu nedojde, pak to asi nebyla Alláhova vůle... Irača by také mohla velmi dobře vyprávět, co znamená pro Evropana v Tadžikistánu výraz "minút pjětnácat" :-)

Trpím dochvilností. To by samo o sobě nevadilo, kdybych tutéž dochvilnost nechutně nevyžadoval ode všech kolem sebe. Každý den mám proto spoustu příležitostí, jak se nezdravě rozčilit ...

Dochvilnost není staromódní! Dochvilnost je totiž výsadou moderního muže a ženy.

Milí čtenáři mého nejmilejšího ŠESTÁKU. Na dnešních stránkách našeho oddílového časopisu si dovoluji představit slovné oldskauty (OS) Túlavé papuče. K dnešnímu rozhovoru jsem přizval vůdkyni tohoto seskupení Jitmelku (Mgr. Jitku Harland).

Dazul: How are you, Jitka Harland?

Jitmelka: Tož, de to. Děkuji za optání v jazyku mé domácnosti, ale klidně to zkusme po našem.

Dazul: Dobře, dobře, já už bych toho víc v té angličtině stejně nezvládl. Úvodem bych se Tě obligátně zeptal, zda můžeš představit váš klub?

Jitmelka: Bylo, nebylo - při náhodném únorovém setkání „gangu čtyř“ (rozuměj čtyř střediskových vůdců – bývalých a současného) v roce 2004 na běžkách mezi Trojákem, Bludným a Kateřinicemi se kuly plány kam by se dalo na běžkách, pěšky či raftech, s kým a kdy. A v teple příbytku Dazulových uzrála myšlenka založení klubu OS. A tak byl 11.3.2004 založen klub OS „Túlavé papuče“ (pod tímto heslem nás již předtím nějakou dobu zval Pajtáš na své aktivity).

Dazul: Bylo to potřeba?

Jitmelka: No, vzhledem k tomu, že roveři nás nechtěli, protože na nás nemají (-) a ke stávajícím oldskautům jsme nemohli, protože na ně nemáme zase my, co nám zbývalo? A protože se nás každým rokem registruje víc a víc (letos to už bude nejmíň 20), asi jsme nešlápli vedle.

Dazul: To jsi mne předběhla s odpovědí. Na

to, kolik vás vlastně v klubu je jsem se chtěl právě zeptat. Vidím, že na středisku patříte k těm početnějším oddílům.

Jitmelka: Vím a vím i to, že jsme inspirací pro právě vznikající klub OS v Kateřinicích.

Dazul: Ano, máš plnou pravdu. Tak nás ještě inspiruj, co vlastně podnikáte?

Jitmelka: Nóóóó, neprozradím Ti všechno, ale alespoň něco z naší „kuchyně“, tak třeba: brázdění Lipna na plachetnicích, na kolech třeba do Karlovic, ValMezu, kolem Moravy do Hradiště, splutí Dunaje, Otavy, Vltavy, Lužnice (a ještě se chystáme na Kateřinku a Ratibořku(-)), přechod Malé Fatry nebo Rychlebských hor. Ale nejenom to, adoptovali jsme holčičku v Ugandě - a to společně i s vaší družinou Žab, pomáháme na skautských základnách, občas vyrazíme za kulturou, a tak.

Dazul: A nejste tak trochu uzavření do sebe?

Jitmelka: Vůbec ne, všechny naše akce jsou přístupné jak pro skauty, rovery, začínající oldskauty i veřejnost. I Ty se můžeš na našich stránkách <http://os.skauti.cz> dozvědět kdy, co, kde. Naším přátelům a ostatním zájemcům rozesíláme na jejich mailové adresy aktuální informace. Však víš, jsi jeden z abonentů a čtenáře Šestáku rádi zařadíme na tento mailinglist, stačí nám napsat na papuce@skauti.cz.

Dazul: Ano, ano, moc děkuji za vaše informace a krásně prožité chvíle s vámi i za nabídku pro naše čtenáře. Mohu potvrdit: „S Túlavýma papučama za hranice všedních

Lepší je zapálit třeba jen jednu svíčku, než proklínat tmu. (Konfucius)

dnů“. Prozrad', co chystáte pro letošní rok?

Jitmelka: tajemství nemáme, jak jsem již řekla, rádi kohokoliv přivítáme. Tak můžete s námi například zkusit v květnu na kolech kolem Bečvy k soutoku s Moravou nebo koncem prázdnin do Jizerských hor, určitě se s někým od vás potkáme na „rekreaci“ na Lipně no a vaši OS jsou již nyní srdečně zváni na naše 1.Jamboree OS, které plánujeme na konec léta.

Dazul: Skvělé, skvělé - a co tak pravidelná činnost: družinovky, deníky, uzlování, KPZky ...?

Jitmelka: no, po pravdě, na to nás už moc neužije. Družinovky nám stačí tak 1-2 do roka, v denících ze skautského mládí si rádi zalistujeme a po tom, co jsme na posledním Skautském plese viděli v ů d c e střediska j e n

bledneme závistí (ale ty KPZky od světlušek a jejich vedoucích taky nejsou nejhorší, že Dazule?). Ale když je příležitost a nebo nás někdo pozve, třeba na své čtyřicetiny, rádi i posedíme.

Dazul: Vidím, že jste nepřekonatelní, proto otázka poslední - chceš něco vzkázat Šestce?

Jitmelka: chtěla bych za sebe a celý náš klub popřát vašemu oddílu do dalších let stejně skvělou činnost jako doposud, stejně skvělé oddílové vůdce (a nebo vůdkyně) jako doposud a jak očekáváme, skvělé oldskauty a oldskautky, kteří budou mít hodně skvělých následovníků.

Už se těšíme na skvělé oslavy vaší desetileté činnosti.

Dazul: Děkuji a bye.

**J i t m e l k a :
bye-bye.**

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde je zachycena téměř každá akce, která se v oddíle předchozí měsíc udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

(Zub) Po plese se nevstávalo dobře, ale nechystalo se dopoledne nic speciálního, tak jsem tam dorazil až po obědě.

Ze začátku to bylo takové prázdné, bez děcek. Bylo tam jen pár našich a jeden z venku. Postupem času se to ale začlo scházet a děcek přibývalo. Jezdily se závody na čas, štafety psích spřežení, pak i jízdy dvojic a mezi tím děcka jen tak blbly na Farčáku. Rodiče se dolů bavili, my s nima, sem tam se vypil nějaký ten čaj a snědl kus buchty. Moc se mi líbilo, že někteří z rodičů se nenechali zahanbit a zapojili se velmi aktivně do soutěží. Možná jich mohlo být připravených víc, ale...no víte jak. Člověk neví. Příští rok.

Myslím, že akce se líbila. Paní starostka byla nadšená účastí, která byla 44 lidí celkem, 9 rodičů, 24 lidiček z oddílu - organizátoři i závodníci a 11 dětí mimo oddíl. Musíme poděkovat i za umožnění zastavení dopravy po

cestě kolem hřbitova. Takže díky moc a příští rok doufám zase.

(Fčelka) Po ránku pěkný den, jen kdyby bylo aspoň trochu teplejc. Stavujem se u Kecčině sestry, vezmem kočárek s mimčama a vyrážíme směrem ke kostelu, kde to ze začátku vypadá, že ani moc velká účast nebude, ale za pár minut se plácek před kostelem zaplnil a mohlo se začat s řáděním.

Jezdilo se na všem možném, pořádaly se spřežení závody a plno dalších legrácek. Bylo to super a těším se na další.

(Pavuk) V pondělí 13. února, když jsem jel do školy, si ke mně sedl Radim a sdělil mi, že družinovka není na čtyři v klubovně, ale v 17:45 ve Vsetíně na bazénu a že autobus mi jede 17:15 od lomu. No a když jsem přijel ze školy (to bylo asi tak půl paté) jsem se převlékl a napsal úkoly (to obvykle nedělám ;-)) no a když bylo asi 17:05, jsem se podíval na hodinky a zjistil jsem že jaksik už je trochu pozdě a že bych se měl chystat. Rychle jsem popadl igelitku narval do ní všechno možné (pochopitelně to, co se má brát na bazén). Podíval jsem se na hodinky a to už bylo kolem 17:12 tak jsem vyletěl z baráku a zdrhal k hornímu obchodu. Cestou jsem potkal Martinového tatku, který odklízěl sníh a zrovna ho házel na druhou stranu cesty, takže byla cesta zatarasená. Jenomže jsem neměl čas zastavovat a tak byla jediná cesta lopatu přeskočit. Naštěstí se mi to podařilo i když jen tak tak. Potom mi už nic nevadilo v cestě a já mohl zběsile utíkat dál.

K obchodu jsem doběhl včas a jak na potvoru ten autobus jel o 10 minut později (i když v jízdním řádu měl už dávno jet).

Po cestě nastoupil Fanta, Cipísek, Jerry, Jerryk (malý Jerry) a před bazénem čekal Tim. Pak jsme šli dovnitř a hned do bazénu. První jsme dali závody kdo přeplave první celý bazén tam a zpátky na délku (to je ta delší strana). To jsme opakovali ještě jednou a šli jsme na tobogán. „Nikdo“ tam nebyl a tak jsme mohli dělat blbosti. První jsme jezdili po sobě a nakonec jsme jezdili všichni naráz. Po tobogánu následoval ten menší bazén s těma tryskami, kde jsme dělali vlny a následně vlezli do vířivky. Ve vířivce jsme přemluvili Radima ať jdeme do malé vody zahrát nějakou hru.

Nakonec jsme se ještě svezli několikrát v tobogánu a už jsme valili dom. Po cestě jsme se chtěli ještě někde zastavit na jídlo, ale všude měli zavřeno a tak nám nezbyvalo nic jiného než jít rovnou na autobus.

(Zub) Někdo sa na Valentina cpaľ slavnostní večeří, někdo sa muckál s milů, či milým a já (všecko jsem stihl už v pondělí), Radek, Miris, Fanta a Broňa, který nás tam aj zpátky vezl jsme byli v Dynoticách zhazovat sníh z našeho srubu. Dojeli jsme kde sa dalo, nasadili sněžnice a vyrazili s napjatým očekáváním jestli stojí (cestou probíhaly různé rozhovory na téma stání, no hlavně, že jsme sa domluvili). Stál, srub myslím, ale jak na ni?

Střechu myslím. Nakonec tam vylezli 2 přítrůblí. Miris s Fantů, no a potom 2 eště víc přítrůblí Zub a Radek. Nikdo jiný než přítrůblý by na tak šikmú střechu přikrytú hladkým igelitem ani nelezl. Sníh sa zházal, my jsme sa takej zhodili dolů, sněhu tam bylo až pod paže. Skoro jsem zkusil jaké je to v lavině, a pak jsme sa zase na tých zázračných vynálezoch co sa jmenujú sněžnice, vydali zpátky k autu a dom.

BYLO NÁS PĚT

aneb Jak jely Pražandy na Vsetínské kopečky

Ještě je to dobrý, ještě jsou vidět ploty! Jenže ještě zbývají tři hodiny cesty... A sníh přibývá úměrně s časem. Tak tohle jsme si říkaly celých 5 hodin cesty. Usoudily jsme, že Vsetín nemá moc obyvatel, když jsme hned na nádraží potkaly jednoho z mála lidí co odtud známe (Gurt).

Když jsme po 10ti minutách 4krát obešli celej Vsetín, konečně jsme se našly s Mirisem. Dopádlovali jsme do klubovny na ledových krách, které byly volně k dispozici po celém Vsetíně, a pak se stalo ještě pár nezajímavých událostí jako setkání s Fantou atd. Naše další cesta směřovala vlakem do...ehm... asi Lidečka/u/o, kdo ví. A pak... (nepřístupno do 18let-takže Fanto, pind'o, máš smůlu) nás hned na nádraží čekal první striptýz, když se Fanta převlíkal, ale rozhodně ne poslední!!!!!!

S rostoucím počtem výbavy do sněhu naše čelisti klesaly a sebevědomí taky... (Tak oni to asi opravdu mysleli vážně...). Zpočátku cesty byl největším problémem projíždějící nákladák...pak už to bylo jen...horší!

„Takže jak je to vlastně daleko?“ ... „Asi tak hodinu a půl cesty.“ A opravdu, nedaleký rozcestník ukazoval ubohé tři kilometry na Pulčín. Dokud jsme si ještě viděli na boty, připravovaly jsme si v duchu vtipné průpovídky typu: „Tak co, nesou se ty sněžnice dobře na batohu?“ Ale poté... jsme odbočili z cesty ..a za chvíli jsme si neviděli ani na pupky. „Jak je to ještě daleko?“ ... „Asi čtvrt hodky cesty.“ Šly jsme v řadě Štěpánka, Majda, Božka...občas jen Majda, Božka a Štěpánčina hlava. V takových chvílích jsme se vzájemně nepřestaly podporovat: „Pojď, vstávej, to zvládneš!“ „Nemůžu, stojíš mi na noze!“ A takhle to šlo celých 14 čtvrthodinek. Mohlo to trvat ještě dýl

nebýt toho, že nám ogaři galantně vnutili svoje sněžnice. „Támhle je už vidět ta chata, vidíš jí?“ Za dalších 20 minut: „Jo, vidím...“

Po slavnostním vkročení do chaty začalo všeobecné hledání knotů...výsledek:nenalezeny! Pak jsme se začali sušit a za pár hodin dorazil i Fanta, do té doby odhazující sníh z kadibudky. Sahal až po hrud' :o). A my jsme mohli řešit další problém: „V čem si na ten záchod máme dojít??!“ Jediný boty ve kterých nebyla voda, měly bohužel velikost plaveckého bazénu. Miris usnul jako první....Nedostatek postelí jsme vyřešili jednoduše, i přes přemlouvání kluků se nakonec tulila jen Majda se Štěpánkou (ve vši počestnosti).

Díky Snoopymu, který se vyhrabal z postele jako první s Fantou v závěsu, bylo v chatičce brzo teplo. Ogaři šli odhazet sníh ze střechy a my jsme se nenápadně flákaly u kamen a doufaly, že když padla zmínka o jakémsi vejletě, nebyla myšlená vážně. A tak jsme se válely a za okny místo trakařů padal ze střechy sníh a sem tam nějaký ten ogar. Nicméně, veškeré doufání přišlo vniveč. Zamávaly jsme kamnům a zabředly opět po pás do sněhu. Za reálnou čtvrthodinku jsme opravdu dorazily na slibovanou vyhlídku. Na teplá kamna jsme rychle zapomněly. Nakonec jsme byly rády, že nás kluci vytáhli ven. Na nějaký ten čas... Pak už jsme šli zpátky...ale jaksi oklikou. Za chvíli jsme musely odhodit veškerou hrdost a plazit se po čtyřech. Božka litovala, že nemá o pár nohou víc, Majda chtěla být ptáčkem a Štěpánka s plnou pusou sněhu nechtěla už vůbec nic. Když už to vypadalo beznadějně, objevili se

Chyby velkých lidí jsou potěšením pro malé. (Benjamin Disraeli)

oni.....tak velký jsme ještě neviděli! Rampouchy v Ankoně opravdu stály zato. Potom už jsme se jenom skutáleli z kopečka k chatě. Shledali jsme, že víc mokrá už být nemůžeme, a tak začala rvačka. Mezitím Štěpánka vevnitř dělala obídek. Mňam, ale malé množství.

Večer!!!Hráli jsme monopoly. Pravidla na nás byla trochu náročná.....byly to monopoly junior pro děti od 3 do 8 let. Následovalo pár hodin přemlouvání, abychom šli s klukama do „nedaleké“ hospůdky. Konverzace probíhala na úrovni: Jdem?

Jdete?

Běžte.

Pojďte!

Nakonec jsme je vykopaly. Dveře zapadly a zátky vylítla. Popíjely jsme víno a pojídaly čokoládu či hermelín. Ale ani jsme nedojedli a už přiskákali kluci s klokanem v břiše. Zábava pokračovala (Miris šel nečekaně spát)...pak si Fanta vynutil masáž.

Pak se Miris probudil a šli jsme spát.

Následující ráno Fanta opět zatápěl, ale bez asistence Snoopyho to šlo hůř. Hráli jsme karty a museli jsme hodně větrat... Pokus o Prší nakonec ztroskotat na naší neschopnosti domluvit jednotná pravidla. Miris šel spát. Padl návrh na sekání dřeva...tak jsme šly mýt nádobí. Abychom se nenechaly zahanbit, poslaly jsme „největšího chlapa“ Božku za sekerou. Úklid nám šel tak dobře, že nás kluci poslali napřed...tak jsme šly. Měly jsme raději časovou rezervu, kterou jsme ztratily v okamžiku, kdy se Božka musela vracet s klíčky od kadibudky...Techniku brodění sněhem jsme měli ale už zvládnutou tak perfektně, že do odjezdu vlaku

zbývala ještě hodina...uchýlili jsme se tedy do nedaleké hospody, kam jsme se museli dopravit pěšky, protože Fantovi z auta zbyl jen nárazník, který našel na cestě.

Techniku jak se brodit sněhem jsme sice měly v malíku...se sušením to bylo horší...Štěpánka si rozlepila boty...Účast na olympiádě v hokejovém týmu jsme bohužel prošvihli, ale rozhodli jsme se jít trénovat alespoň fotbálek. Byli jsme houževnatí, ale.....nakonec jsme šli hrát jungle speed. Pár lidí(Štěpánka) to trochu odneslo, ale byla to sranda. Miris šel spát....a tentokrát nebyl sám.

Díky plynovému topení bylo ráno teplo, a tak kluky nevyhnala ze spacáků ani naše dotěrnost, ani snídane. Zevlíli jsme...zúčastnili jsme se posledního tréninku na olympiádu, ale trenér říkal, že to je s náma beznadějný...radši jsme šli na vlak/autobus.

Přišel čas loučení...ale klukům ujel autobus, tak se na chvíli zdechnul....a ejhle, je tu zas autobus i loučení. Ani jsme se nenadály a seděly jsme ve vlaku...samy...v kuřáckém kupé :o(. Štěpka s Majdou padly za vlast a zabíraly celé kupé tak dokonale, že jakýkoliv zájemce o místo raději postoupil dále do vozu. Probudily se až v půli cesty a to znamenalo i proboření naší dokonalé obrany. Získaly jsme spolucestující...a jaké. Evidentně absolvovali více lekcí Dlaždičem snadno a rychle než my, bohužel na úkor odvykání kouření. Nejhorší na tom bylo, že si chtěli povídat. Odkud prý jedem? Co ve Vsetíně? A že tam prý jsou hezký kluci....Tak jsme si říkaly, že vás znaj snad všude.

PS:Děkujeme!!

PPS:Naše vtipy, kterými tento text opravdu přetéká... berte s rezervou !!!!!

PPPS: Boží, Majdík a Špenátka !!!!!!!!!!!!!

18.-24.2.2006

Jarní tábor

Sobota 18.2.2006

(Máta) Ahojky milí skauti. Teď vám, kteří jste nebyli na jarním táboře povím první den.

No, sobota začla jak jinak, sluníčkem a dobrou náladou. Vstal jsem, vzal si batoh a šel na autobus. Z celých Kateřiníc nás jelo jenom tři, ale v

Ratiboři nás přibýlo víc. Jeli jsme autobusem až na točnu Jasénky a já jsem byl pověřen zvláštním úkolem. Totiž já jediný jsem věděl

kam se jde na chatu, tak jsem je vedl. Šli jsme a šli a než jsme došli aspoň pod kopec, tak jsme se museli 4x zastavovat. No, ale došli jsme pod kopec.

Viděl jsem jak se Verča lopotí s batohem, tak jsem jí ho vzal jako správný skaut.

Do toho kopce jsem vyšel tak spocený, že to vypadalo jako bych se sprchoval. Došel jsem k chatě jako první s dvěma batohama a ještě jsem se vrátil pro třetí. V chatě byla taková zima, že se nám až kouřilo od huby. No, chatě jsme pak zatopili a já jsem udělal takovou gulášovku, že nešlo vůbec poznat, že je ze sáčku. Po vydatném obědě kdo chtěl, šel ven. Jo, ještě musím pochválit Lojzu a Máju, jak krásně umyli a uklidili nádobí, do večera jsme hráli. Jo, nálem bych zapomněl když jsme vrátili z venku, dal si Chytrý nové návleky nad pec. Byly

jsme pak všichni vedle a najednou jsme slyšeli Máju jak křičí: „Chytrý!“ a Chytrý, který ležel na peci odpověděl „co je?“ nic jsme neslyšeli, ale cítili a pak Mája zakřičela „Chytrý, hoří ti návleky“. Chytrý vyskočil, ale když přiběhl k peci tak už to byl jen masný flek. Tak Chytrý pokřtil chatu svými návleky. Jinak jsme hráli hry až do 11 hodin.

(Mája) Jeli jsme v 6:50 autobusem. Bylo nás jenom 8 děcek, 2 dospělí. Máta nás vedl, byl to móóc velký kopec, ale my jsme to zvládli. A konečně jsme u chaty všichni celí znavení lehají do sněhu. Přichází Janina a dereme se dovnitř. V chatě byla zima (to se dalo čekat). Janina říkala, že ven nepůjdem, ale šli jsme. Ven jsme šli s Chytrým, hráli jsme schovku, past na medvěda, atd. Potom jsme ven už nešli. Večer jsme hráli Myšičky a bomby, nerváka. Malí šli spát. Zbytek, přesněji řečeno já, Lojza, Romča, Chytrý, Janina, Máta jsme hráli pantomimu u které, když jsem umývala nádobí, něco cítím. Chytrému se páli návleky.

(Lojza) Já a Romča jsme vstali, nachystali jsme si jídlo a šli na autobus. Cestou jsme přibrali Mátu, Chytrého, Janinu, Míšu, Motýlka

a Verču a jeli jsme na Vsetín autobusové nádraží na autobusovou otočku. Pak jsme šli na chatku. V chatce jsme si vyzuli boty a šli jsme si vybalit věci a zatímco jsme čekali na oběd, tak jsme hráli hry. Mates nám vařil sám oběd. Poobědvali jsme a hráli hry. Pak jsme hráli etapovku. Pak jsme měli svačinu a večeri a pak já, Chytrý, Mates, Mája a Romča s Janinou hráli Pantomimu a šli spát.

Neděle 19.2.2006

(Zub) Tak řeknu vám, že na tych ogaroch sa mně líbí ta okamžitá bezprostřednost a hlavně konstruktivní fantazie. Stačí zadat úkol a když na to přijde zhostí se ho s vervou jim vlastní. „Postavte lachtana, teda vlastně tuleňa a hodnotit se bude ten největší a nejpěknější“. To fakt stačí na to, aby opravdu postavili nejpěknějšího a hlavně největšího lachtanotuleňa. Bez zbytečných keců, dohadování a přemýšlení se dali do toho a vzniklo z toho to, co vzniklo. Cérky postavily takej pěkného, ale už to nebylo tak, jak u ogarů. A k tomu ještě druhá cěrcí družinka postavily takového, že to nebylo ani poznat. No a toto sa dělo na tom táboře. Je tam moc pěkně, aspoň dneska bylo. Děcka sů hodné a Máta, kdo ho znáte, ten je jak vyměněný, no

samá chvála. Že by sa v něm něco hnulo?
No uvidíme...

(Motýlek) Dnes jsme měli na snídani sýrovou pomazánku s chlebem. Na oběd jsme měli polévku. Jako večeri jsme měli rohlík + marmeláda + máslo. Včera jsme měli za úkol postavit tuleně ze sněhu. A teď vám povím něco směšného. Verunka Blizňáková volá skoro každou chvíli své mamince. Jedeme dál. Hráli jsme hry. Např. nerváka, myšičky a bomby, pantomima, šlapáka, kdo doskočí nejdál - samozřejmě ve sněhu. Já jsem s e jednou rozbředla kvůli mamince a tatínkovi či pejskovi, alespoň mě

Motýlkovi. Moje sestra a kamarádka mě zradili, protože jsem jim řekla, že mám ráda z kamarádství Mátu a ony se mi nejdřív smály a pak to Mátovi řekly. A já jsem se rozzlobila. Konec, zazvonil zvonec.

(Leontýnka, Verunka) Je nám teskno po mamince a po tatínkovi. Venku je zima. V chalupě je pec na které rádi ležíme. Jednou jsme spali dole. A podruh jsme spali nahoře. sice jsme se báli, že na nás spadne střecha, ale nespadla. Spalo se nám dobře. Furt chodíme na pec a otravujem Chytrého. Přišel tu Zdenda, Číkita, Ferda a Zub. Zub ale jenom na chvíli. V osm

jsme vstávali. V neděli jsme si udělali skluzavku. Na večeri jsme měli rohlíky s marmeládou - jahodovou a meruňkovou. Jíme sladké. Kačka se zamilovala do Máty, ale jenom z kamarádství. Je tady moc sněhu. měli jsme všichni mokré oblečení. Ušchne nám na peci. Máme tady rozválené věci, ale pak si je sklídíme. Mňam, mňam voní nám tu oběd. Máme sluneční světla, ale nejdou nám rozsvítit. V úterý jedeme do plavání a už se moc těšíme. Hráli jsme hry, nerváka, myš a bomby - konec, zvonec.

Pondělí 20.2.2006

(Mimi) Je tady zima, ale venku ještě větší. Musíme vstávat a jít na svačinu (chleba s pomazánkou sýrovou a já s máslem a solí). Po svačině se uklidilo a my zelení jsme měli službu. Všichni šli ven, jen my ne. Topili jsme a vařili - polévku zeleninovou a tuhé rizoto. Uvařili jsme a měli oběd. Po obědě jsme měli polední klid. Potom jsme hráli hry. Úplně jsme zapomněli na hodiny, ale svačinu jsme měli oplatek. Po svačině odešel Máta s Májou - šli

pryč. Museli jsme jít na vodu. Na večeri jsme dělali topinky. U večere si říkáme. „Hami, hami, hami, sežerem to sami. Hami, hami, ham, sežeru to sám.“ Po večeri jsme se šli umývat do kýbla. Přitom jsme si malovali. Domalovali jsme a šli spát. „Dobrou noc“

(Číta) Nevím, čím mám začít. Tak třeba, venku je moc velká zima, ale nám to nevadí, Janina nás vzbudila o půl hodiny později. Na snídani byl chleba se sýrovou pomazánkou. Potom jsme přebrali službu. Všichni šli ven, jen my ne, protože jsme museli uvařit oběd. Na oběd bylo rizoto a zeleninová polévka. Potom byl polední klid. Všem se chtělo hrozně spát. Potom všichni hráli hry. Chvilí potom byla svačina (oplatek). Po svačině odjel Máta s Májou domů. Pak šli na vodu (Katka, Míša, Lojza a Zdenda). Aby jsme se měli v čem umýt. Na večeri byly topinkdy se sýtem. Potom jsme se šli umýt do lavorku. Při večeri začli skoro všichni malovat. Dokreslili a šli spát.

Úterý 21.2.2006

(Lojza) 4. den jarního tábora jsme šli do plavání. V 8:00 jsme vstávali a oblékli do teplého oblečení.

vody! První do malé a potom do větší. A potom na tobogán. A ještě do vířivky! A pak jsme se šli sušit. Pak jsme se šli převléct. Pak jsme se oblékli v šatně a šli jsme si koupit něco do automatu. A zase jsme jeli autobusem na poslední zastávku, ale potom jsme s Fantů a Lojzů šli trochu popředu, aby jsme šli rozdělat oheň do chaty. A někdo šel už hned spát. A někdo později.

Jarní tábor 2006 - Na táboře jsme stavěli tuleně. Vařili jsme oběd. Umývali jsme nádobí, hráli jsme nerváka a vozili jsme dřevo. A příští den jsme šli na bazén. Ale na táboře nás bylo trochu míň než minule.

V 8:10 jsme si šli vyčistit zuby a nachystat snídani.

V 8:30 jsme se nasnídali, oblékli a šli ven. Pak jsme šli dolů a naobědvali jsme se. Pak jsme měli odpolední klid, v kterém jsme si nachystali věci do plavání, uklidili si a oblékli se. Ve 14:30 jsme vyšli od chatky Kusalíno k zatáčce a počkali na autobus. Pak jsme jeli autobusem a pak jsme se šli povívat na zvířátka do Janiné práce, pak na nákup a šli do plavání. Převlékli jsme se a šli do vody. Po hodině jsme se vrátili na zastávku a počkali autobus.

Až jsme dojeli na místo, tak vyšli zase k chatce Kusalíno. Pak jsme měli večeri a po chvíli jsme šli spát.

Šli jsme od Kusalína asi 3 km. Potom jsme jeli autobusem na autobusové nádraží. A šli jsme do obchodu. z obchodu na bazén. Potom jsme šli se obléct do plavek. A potom do sprchy. A už do

Středa 22.2. 2006

(Leontýnka, Kwik) V osm hodin jsme vstanuli a šli jsme si vyčistit zuby. Kreslili jsme pexeso (jenom Loiza) a vymalovávali jsme obrázky. Před obědem jsme se kuličkovali. Na oběd byla čočková polévka a kuřecí maso. V etapovce se rozhodovalo v kuličkové válce kdo je nejlepší, protože na lodi byla ponorková nemoc. Večer jsme hráli hry - nerváka, elektriku....

Čtvrtek 23.2. 2006

(Čita) Je ráno, přichází služba, která nás jde vzbudit. Šli jsme si vyčistit zuby a potom na snídani, byl chleba se sýrovou pomazánkou ve které byly kousky cibule.

Po ní jsme si převzali službu. Všichni šli ven, protože museli nosit dřevo a vodu. Potom následoval oběd,

byla zeleninová polévka a krupice. Pak byl polední klid a to za náma přišla Anita. Po poledním klidu šli všichni na kopec. Tam jsme bobovali a hráli různé soutěže. Nakonec jsme měli etapovku. Potom byla svačina (oplatek). Pak jsme hráli hry - Městečko Palermo, Myšičky a bomby, Elektriku... Potom následovala večere, byl chleba se salámem.

(Máta) "Koedukovaný = chlapci a ogaři dohromady"

(Ferda) "Naši susedi si chcú pořídit chřestýša..."

Janina: hmm, ten je krásný..

Ferda: hmm, mňam"

Po večeri jsme se šli koupat do lavorku. Až jsme se vykoupali tak byla žranice. My jsme šli už spát, ale někteří ještě hráli hry a navlékali korály.

(Mimissiku) Dnes ráno nás budila červená služba. Šli jsme si umývat zuby a hurá na snídani. Měli jsme chleba se sýrovou pomazánkou. Já jsem měla chleba s máslem a solí. Po snídani jsme přebrali službu my zelení. Ten den už byl s náma Fanta. Šli jsme topit a vařit. Modré družstvo šlo pro vodu a červené na dřevo. Uvařili jsme jídlo a šli jsme obědovat. (Zeleninová polívčička a krupice). Všeckým jsme říkali, že to byla krupice na cibulce. V poledním klidu přišla Anita. Skončil polední klid a šli jsme ven i s Anitou a Fantou... Šli jsme na kopec jezdit a hrát hry. Pak následovala etapovka kdo dřív dojde do chalupy. Jedna musela mít zakryté oči a ostatní z družstva ju navigovali. Došli jsme do chalupy a svačili oplatek. Po svačině

jsme hráli hry. Po hrách jsme šli na večeři. Měli jsme chleba, máslo a salám. Po večeři jsme se šli koupat do kýbla. Než jsme se vykoupli tak Anita s Janinů chystaly sladkosti. Vykoupali jsme se a šli ke stolu. Byli jsme u stolů a žrali sladkosti. Byla to žranice. Potom jsme šli spát a někteří ještě hráli hry. Čau, čau.

Jarní tábor

(Janina)

V sobotu ráno nás bylo na zastávce málo. Hlavou se mihonily různé myšlenky jak tam dopravíme jídlo, všechny ty boby a spacáčky v ruce. Nakonec to dopadlo dobře. Jídlo se nám vlezlo do batohů a cesta nebyla zase až tak zlá. Až ke Kusalínu nám to trvalo dobré dvě hodinky. Někde mezi Zbrojovkou a Kusalínem, mě napadlo, že přesně toto je to co je spojí, co z nich dělá kamarády, jednu partu.

Silnější pomáhali slabším, čekali na sebe, střídali se v tahání bobů a nikdo nikomu nenadával, ani se neposmíval. Mám pocit že v tomto duchu byl i celý zbytek tábora. Tři družiny námořníků, bojovaly, aby přežily na lodi zamrzlé v ledu. Tři družinky, které bojovaly proti sobě, ale vlastně spolu. Skoro každý den jsme měli nějaké zpestření. Sobotu a neděli s náma byl Chytrý. V neděli přijel Zub, v úterý jsme byli na bazéně, kde s náma byl i Radek, Tutíno a Zub. Zub a Fanta, který čekal před bazénem s náma šli až na Kusalíno. Zub zůstal do středy a Fanta už do konce.

Ve středu odpoledne nás navštívila Irča a ve čtvrtek přijela Anita. Celý týden byl v klidu, počasí nám přálo a všichni námořníci byli moc moc hodní.

Byl to příjemný týden a doufám, že se všem líbil tak jako mě.

Jubilejní ples v Ratiboři 3.2.2006

(Zub) Byli jsme vám s Barčů, Kikinů a našima na plese v Ratiboři. Osobně se přiznám, že můj původní záměr byl, se tam vlastně „jen ukázat“, aby i zastupitelstvo obce a občané samotní viděli, že ti skauti nejsou jen kotlíkáři, ale že se umí i společensky bavit.. Také jsem věděl, že tam hraje Polančanka - dechovka a to není zrovna moje krevní skupina. No a do třetice, tím, že už ledacos organizujeme, přepadá mě občas taková profesionální deformace, která způsobuje, že hledám chyby

na jiných akcích. Jaké však bylo moje velice, ale opravdu velice příjemné překvapení z toho, že Polančanka je fakt dobrá kapela, která hraje téměř všechno. Že jsem na organizaci „nenašel“ žádné chyby, ba naopak celý ples měl spád a šmrnc mu dodával obecní policajt a super předtančení vsetínského Tančklubu. No, a takže nakonec z mého „jen ukázání“ se stalo to, že jsem si opravdu dobře zatancit jak při klasice, tak při pařbě Olympiku, Katapultu a bůh ví čeho ještě.

Zkrátka a dobře odcházeli jsme v půl 2 ve velmi dobré náladě a rozhodně to nebylo způsobené alkoholem. Proto říkám: „víc, víc takových akcí“.

(Dazul) Aktuální fotografie ze stavby Dětského bezbariérového centra, místa, kde bude mít mimo jiné ŠESTKA za 90 dní svojí novou klubovnu byly pořízeny poslední únorový den.

Centrální SRUB začíná nabývat své

finální podoby - všude už jsou okna (zvláště ta střešní jsou skvělá), omítá se, tahá se elektrina a voda, řeší se detaily pro zapojení až 40 počítačů (zatím nám jich tam bude muset stačit 6 :-))

V dubnu a květnu se všichni připravme na veliký úklid a úpravu terénu kolem srubu. Otevíráme poslední víkend v květnu !!!

(Janina) ...Byl krásný prosluněný jarní den. V lese ještě místy ležel sníh. Vzduch byl svěží a voněl prvním jarním kvítím. Šlapali jsme s batohem na zádech. Vpředu šla Fialka a mávala na nás svým pruhovaným šálkem. Zezadu slyším Budulínkův smích, doplněný Dazulovým „ha ha ha“. To zase asi Fanta vykládá nějaký vtíp. Přijeli jsme sem pozorovat medvědy. Aljaška je k tomu jako stvořená...

...ty stopy uviděl jako první Dazul. Doteď nevím co to bylo, ale medvěd to teda rozhodně nebyl. Měli jsme docela strach, já teda určitě a tak jsme přidali do kroku, aby jsme našli dobré místo na přespaní. Už skoro za tmy jsme došli ke starému hotelu. V noci tu v tuto dobu bývá ještě docela mrazno a naše stany zase tak super nejsou. Naštěstí jsme nebyli sami. Parkovalo tam několik aut s přívěsem. Nějací fotografičtí maniaci, lesák a chlápek v džipu. Nechali nás ochotně přespat u sebe v přívěsu. Večere bublala na vařiči a Fanta chrlil svoje vtipky, pohoda. „Teta hají, teta hají...“

Takový obyčejný sen, ale kdo ví kam všude se podíváme. Chytrý se už na radě ptal, kam pojedeme na Puťák.

Malá Fatra 25.-26.2.2006

(Veve - TROJKA) Už jsem si myslel, že celé prázdniny prosedím doma, ale přeci jen se mi naskytla příležitost, jak tomu zabránit. Dazul, Miris, Zub a Radek mě vyzvedli u hypernovy a vyjeli jsme vstříc našemu dobrodružství na Slovensku. Auto jsme nechali ve vesničce Šútovo, u rodinného domečku s odházeným sněhem pro auto, a dál už jdeme po svých.

Nejdříve jdeme po silnici, ale již zanedlouho odbočujeme na malý, ušlapaný chodníček, který nás vede až k Šútovskému vodopádu. Tady „obědváme“ a Dazul s Mirisem neodolávají a vyráží na zamrzlý vodopád s mačkama a cepínama. Oba dva se bez problémů dostávají nahoru a Dazul to celé zakončuje excelentním „slaněním“ dolů (no jo, trošičku mu to bez maček klouže, a nám ze zdola to přišlo legrační, když jel dole po břiše).

A baťohy jsou zase na zádech a my se vydáváme ještě do větších pustin, kde ještě lidská noha nevročila. Teda vlastně šestkaři tu už byli, ale to nevadí. Cestou narážíme na oblíbený seskok, kde opět

padne pár fotek. Dál už se začíná sníh propadat a tak ti, co mají sněžnice se do nich bez váhání soukají. Svah začíná nabírat na prudkosti a pohled na lavinový svah před náma není nejpříjemnější. Naštěstí po chvíli odbočujeme do lesa. Jo, možná to je zkratka, ale moc dobře se nejde. Uf, už jsme opět na louce a Radek poznává místo nedaleké našemu pelechu. Těsně před soumrakem jsme na našem dnešním konečném placu a připravujeme místo ke spaní, dřevo na oheň a taky jámu na oheň, která mi připadá jak past na medvědy. Po večeri zalézáme do spacáků a už o sobě nevíme...

...ráno se probouzíme jak sněhuláci a moc se nám nechce vylézat z vyhřátého spacáku. Dazul vyhání jako prvního Zuba, aby udělal photo. Brrrr, teplo zrovna není. Vařiče moc nefungují a oheň už asi rozfoukat nepůjde a proto ani nevaříme a snídáme naše studené zásoby. Balíme se a vydáváme se na hřeben. Pohled směrem k hřebenu je docela srandovní a pořád nechápu, proč jsem se k tomu nechal nalákat, a radši nezůstal doma, v teple, bez námahy,...no ale jsem tu, a tolik pohybu po ránu mi moc nevyhovuje, ale naštěstí se dostávám do tempa. Jde nám to dobře, chvílema na nás s poza mraků nahlíží i slunko ale v polovině ztrácím dech. Každých deset kroků odpočívám. Ostatní čekají asi ve třičtvrtě kopce na mě a Dazula, který se trochu zdržel v boji s lyžemi, které nakonec sundal.

Konečně dobýváme hřeben. Škoda, že je pod mrakem a mlha. Já obouvám na chvíli běžky, ale zjišťuji, že s nimi moc velký kamarád nebudu. Po zdolání několika vrcholků scházíme do Chaty pod Chlebom, kde se občerstvujeme kofolou, čajem, polívkami,...

Po půl hodině vyrážíme sjezdovkou dolů a já dávám poslední příležitost mým běžkám - ale prostě nemají zájem být se mnou zadobře a proto

Kdo nemá jediného přítele, toho život nestojí za to, aby byl žit. (DÉMOKRITOS z Abdér)

je definitivně sundávám a pokračuji s ostatními pěšky. Dazul zmizel na skialpech v lese a my scházíme za ním až do Šútova. Tam nasedáme do auta a unavení míříme domů.

Nakonec jsem spokojený, že jsem se tohohle zúčastnil, protože jsem si vyzkoušel něco pro mě nového, a taky jsem si opět dokázal, že

na tom nejsem zas tak špatně, když se podívnu na některé mé spolužáky...snad jen to počasí mohlo být krapet lepší.

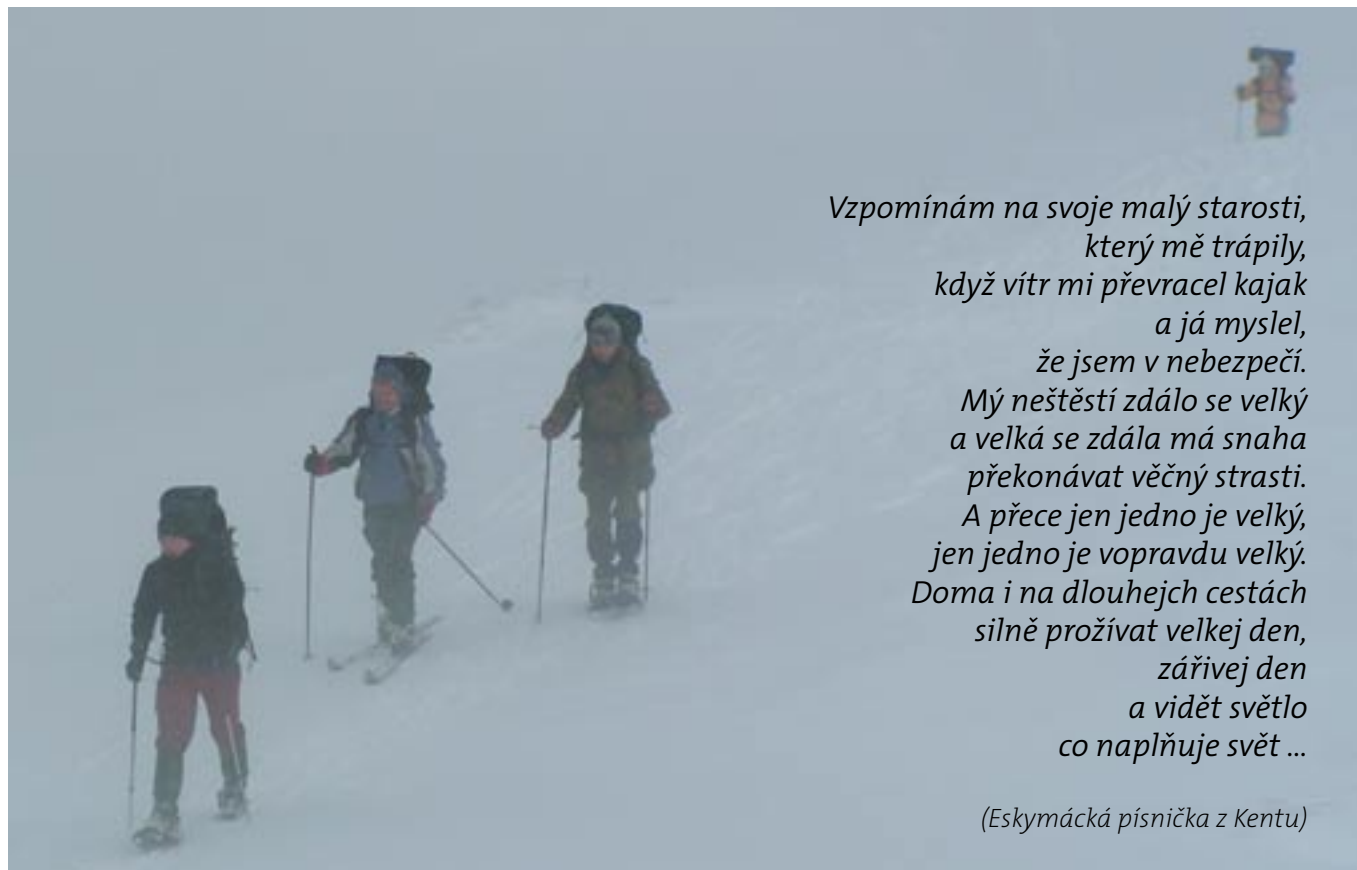
(Zub) Jak jsem slíbil, tak píšu. Už su pár hodin doma. Stihl jsem donést babičce uhlí, vybalit si věci, přivítat se s Peťkú, Barčú, našima aj Janinú. Ted' su čerstvě okúpaný a skončili Profíci.

No co vlastně o té Fatře napsat? Tož sú to takové kopce. V zimě zasněžené a v létě bez sněhu.

Tak jo jinak - bylo tam krásně. Sníh byl tvrdý a bílý. Ledy na Šutově byly na lezení a ogaři takej lozili. První den jsme jen došli na naše spací místo, ale bohatě to stačilo. Jedli jsme až potmě.

Dneska jsme hned ráno vyrazili přímo na Poludňový Grúň. Už od večera sněžil drobný sníh a tak to bylo i po celou nedělu. Vyjít navrch byla makačka, ale fakt to stálo za to. Na hřebeni jsme snědli broskve z plechovky a pokračovali směrem na Chleb. Na hřebeni byly mraky lidí, hlavně češi. Pak z Chlebu dolů na chatu pod Chlebom. Tam jsme dali šošovicovú polievku s čajem a posilnění sa vydali dolů do Šútova a dom.

No a pár slov závěrem. Sněžnice sú super věc. Všecko je jinak než by sa na první pohled zdálo a takej, to sa špatně píše, je těžko vyjádřit to, co jsem zažíval tam navrchu. Tak příště.

*Vzpomínám na svoje malé starosti,
který mě trápily,
když vítr mi převracel kajak
a já myslel,
že jsem v nebezpečí.
Mý neštěstí zdálo se velký
a velká se zdála má snaha
překonávat věčný strasti.
A přece jen jedno je velký,
jen jedno je vopravdu velký.
Doma i na dlouhejch cestách
silně prožívat velkej den,
zářivej den
a vidět světlo
co naplňuje svět ...*

(Eskymácká písnička z Kentu)

březen 2006 (Anita)

3.3. oddílovka – zahájení etapové hry „Stroj času“

10.3. oddílový pátek – vezměte si s sebou vozítka – boby, lopaty, saně (pokud bude sníh)

17.3. oddílovka

19.3. oddílová výprava – Na Křížový. Sraz: 9:30 u klubovny v Ratiboři, návrat: mezi 15:00 -16:00. S sebou: dobrou obuv, náhradní ponožky, jídlo a pití na celý den, KPZ, uzlovačky, buzu do družinky, (pokud bude ještě dost sněhu – lopaty, boby, saně s sebou)

24.3. oddílový pátek – plný her

31.3. oddílovka

Kurz lasování. Chceš si zalasovat, zapráskat bičem nebo si hodit sekerou ší nožem? Tak přijď **v neděli 9.dubna 2006** do kulturníku nebo do Březin v Kateřině (podle počasí - vše se dozvíš). Začátek: 9:00hod. Konec: kolem 17:00hod. Cena kurzu: 30,- Kč S sebou: pohodlné oblečení, svačinku, přezůvky, pokud máš-vlastní „nádobíčko“.

Zas mňa cosi potěšilo

(Zub) Je to zdánlivě jenom taková prkotina. Přišla mně SMSka „Zdar Zube oznamuju ti jmenem mym ze dnes 13.2.06 sa v 18:00 kona nasa družinovka v laznach mesta vsetin Kulisak“ Samozřejmě mě potěšilo, že chlapci něco dělají, že jenom nepijí kofolu a necpů sa brambůrkama. Ale co mě potěšilo víc, je to, že mě Fanta dal správně a uvědoměle vědět, že družinovka není v klubovně, ale na Vsetíně. Proto Fanto dík, jsem rád, že víš.

Toto číslo ŠESTÁKU je určeno pro:

(Zub) **Pozor! Důležité!**

Po mnoha letech jsem se se smutkem v očích rozhodl rozlúčit se svým starým mobilním číslem (aj mobilem) a pořídil si nové, (aj telefon), které je: **739 037 602**

Chvilu budu ještě aj na starém a pak občas ještě vyměním simky, lesti mě někdo nepsal, ale už volajte na toto nové. Quam

Výstava platnéřských výrobků

(Zub) V novinách jsem četl, že se kdesi koná výstava brnění s možností si všechno zkusit. Šáhnout na to, dát to na sebe. To se slovy „to musí být super“ jsem četl dál a nestačil jsem se divit, když jsem zjistil, že je to ve Valmezu v zámku Kinských. „To musím vidět“ a už jsem žhavl linku do Valmezu kdy, co a jak a taky za kolik. „5 korun? fakt, tož to je super“.

Udělali jsme si s Barčů, Peťků a Kikinů pěkný výlet. Z výstavy jsem byl nadšený. Všecko jsem dával na hlavu, zkoušel meče, rukavice, brnění na lokty, ramena, tož paráda. Peťkovi sa takej líbilo. Šahal hlavně na to, na co se šahat nesmělo a mlátil kladivem do kovadliny. Bylo to pěkné, ale už to končí, 26. února. Kdyby se to třeba náhodou posunulo na Vsetín nenechte si to ujít, stojí to fakt za to.

červen 2006 (Kikina)

1.4. Družinové výpravy aneb Vydejte se kamkoli chcete

7.4. Oddílový pátek

9.4. Kurz westernových dovedností (Zub)

14.4. Oddílovka

14.-17.4. Velikonoční Planina

21.4. Oddílový pátek

22.-23.4. Výprava na Ivančenu

28.4. Oddílovka

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).